

The book cover features a large, textured orange and red sphere, resembling a planet or a sun, set against a black background with white speckles. Two circular labels with scalloped edges are overlaid on the image. The top label is yellow and contains the title 'Solaris'. The bottom label is white and contains the author's name 'Stanisław Lem'. The publisher's logo 'ODEON' is located in the bottom right corner.

Solaris

**Stanisław
Lem**

ODEON

Stanisław Lem   Solaris

Stanisław Lem

Solaris

Preložil Samuel Marec

ODEON

Stanisław Lem
SOLARIS

Copyright © Tomasz Lem 2016
Translation © 2021 by Samuel Marec
Jacket design © 2021 by Nikola Janíčková
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7856-1

NOVÁČIK

Vyrazil som o devätnástej hodine palubného času. Minul som pritom ľudí stojacich pri štartovacej šachte a po kovových schodíkoch som zostúpil dovnútra kontajnera. Bolo v ňom akurát miesta na to, aby som zodvihol lakte. Keď som koniec hadice nastrčil na vývod v stene, skafander sa nafúkol a od tej chvíle som nebol schopný najmenšieho pohybu. Stál som – alebo skôr visel – vo vzduchovom lôžku, spojený v jedno s kovovou škrupinou.

Zodvihol som oči, vypuklým priezorom zbadal steny šachty a o niečo vyššie Moddardovu tvár, ktorá sa nad ňou skláňala. Hneď však zmizla a zavládla tma; zhora sa totiž otvor uzavrel ťažkým bezpečnostným príklopom. Počul som hlasný, osemkrát opakovaný hukot elektrických motorov, ktoré doťahovali skrutky. Potom sykot vzduchu pumpovaného do tlmičov. Zrak si zvykol na tmu. Rozoznal som dozelená svetielkujúce obrysy jediného indikátora.

„Pripravený, Kelvin?“ ozvalo sa v slúchadlách.

„Pripravený, Moddard,“ odpovedal som.

„Nemusíš sa o nič starať. Stanica ťa prijme,“ uistil ma. „Šťastnú cestu!“

Kým som stihol odpovedať, niečo nado mnou za-

hučalo a kontajner sa zachvel. Inštinktívne som napol svaly, ale nič viac sa nestalo.

„Kedy vyštartujem?“ opýtal som sa a začul šuchot, akoby sa na membránu sypali zrnká najdrobnejšieho piesku.

„Už letíš, Kelvin. Nech sa darí!“ odpovedal zblízka Moddardov hlas. Skôr ako som tomu uveril, pred očami sa mi otvorila široká štrbina, cez ktorú som uvidel hviezdy. Márne som sa snažil nájsť alfu Vodnára, ku ktorej teraz Prometeus smeroval. Obloha v týchto končinách galaxie mi nič nehovorila, nepoznal som ani jedno súhvezdie, v úzkom priezore tkvel len roziskrený prach. Čakal som, kedy sa objaví prvá hviezda. Prepásol som to však: všetky začali zrazu slabnúť, mizli na hrdzavejúcom pozadí. Pochopil som, že sa už nachádzam vo vonkajších vrstvách atmosféry. Nepohyblivý, obklopený vzduchovými vankúšmi, hľadiť som mohol len priamo pred seba. Ešte stále som nevidel obzor. Letel som a letel a vôbec som to necítil, len pomaly, postupne, mi telo zalievala horúčava. Vnútri kontajnera sa začal ozývať tichý a prenikavý štebot, akoby sa železo kĺzalo po mokrom skle. Nebyť číslic, ktoré vyskakovali v okienku indikátora, vôbec by som si neuvedomoval, ako prudko padám. Hviezdy už úplne zmizli. Priezor vyplnil červený jas. Počul som ťažký tlkot vlastného srdca, tvár ma páčila a na krku som cítil chladný závan, ktorý sa šíril z klimatizátora; ľutoval som, že sa mi nepodarilo zazrieť Prometea – keď automatické zariadenie otvorilo priezor, musel byť už mimo zorného uhla.

Kontajner sa zatriasol, potom druhýkrát, a neznesiteľne sa rozvibroval; to chvenie preniklo cez všetky izo-

lačné vrstvy aj vzduchové vankúše a vtrhlo do hlbín môjho tela – zelené kontúry indikátora sa rozmazali. Sledoval som to, no nemal som strach. Nepriletel som predsa z takej diaľky, aby som zahynul takmer pred cieľom.

„Stanica Solaris,“ povedal som. „Stanica Solaris. Stanica Solaris! Urobte niečo. Zdá sa, že strácam stabilitu. Stanica Solaris, tu nováčik. Prepínam.“

A opäť som premeškal dôležitý okamih: objavila sa planéta. Rozprestierala sa predo mnou obrovská a plochá – podľa rozmerov šmúh na jej povrchu som usúdil, že som ešte ďaleko. Alebo vlastne vysoko; prekročil som už totiž tú nepostrehnuteľnú hranicu, pri ktorej sa vzdialenosť nebeského telesa mení na výšku nad ním. Padal som. Stále som padal. Teraz som to cítil aj so zatvorenými očami. A predsa som ich otvoril, chcel som totiž vidieť čo najviac.

Niekoľko desiatok sekúnd som počkal a potom výzvu zopakoval. Odpoveď neprišla ani tentoraz. V slúchadlách sa ozývali iba nepretržité salvy atmosférických výbojov a pod nimi šumenie také hlboké a nízke, akoby to bol hlas samotnej planéty. Oranžovú oblohu v priezore zahalila bieloba. Jeho sklo potemnelo; mimovoľne som sa schúlil, teda pokiaľ mi to pneumatické bandáže dovolili – vzápätí som však pochopil, že sú to mraky. Jedna ich vrstva vyletela hore, akoby ju niekto odfúkol. Padal som ďalej, raz v slnku a raz v tieni; kontajner sa otáčal okolo zvislej osi. Obrovský, akoby opuchnutý slnečný kotúč, vychádzajúci vľavo a zapadajúci vpravo, sa rovnomerne posúval priamo pred mojimi očami. Zrazu sa cez ten šum a výboje v slúchadlách rozhovoril ďaleký hlas:

„Nováčik, tu stanica Solaris. Nováčik, tu stanica Solaris. Všetko je v poriadku. Nováčik pod kontrolou stanice. Pripravte sa na pristátie v čase nula, opakujem, pripravte sa na pristátie v čase nula, pozor, začínam. Dvestopäťdesiat, dvestoštyridsaťdeväť, dvestoštyridsaťosem...“

Na konci jednotlivých slov sa vždy ozval takmer nepostrehnuteľný zlom, ktorý svedčil o tom, že to nehovorí človek. Bolo to prinajmenšom zvláštne: za normálnych okolností platilo, že ak pristáva niekto nový, a ešte k tomu priamo zo Zeme, beží na letisko všetko, čo má nohy. Nemal som však čas ďalej o tom premýšľať, pretože obrovský kruh, ktorý okolo mňa opisovalo Slnko spolu s rovinou, ku ktorej som sa blížil, sa zrazu prevrátil a vzopäl. Po tomto prevrátení nasledovalo druhé, na opačnú stranu. Kolísal som sa ako závažie obrovského kyvadla a bojoval so závratom. Na povrchu planéty, ktorá sa pred mnou teraz týčila ako stena pomaľovaná špinavo fialovými a čiernymi šmuhami, som zbadal maličkú šachovnicu zelených a bielych bodiek – orientačný znak stanice. S buchnutím sa zároveň čosi oddelilo od špičky kontajnera: bol to dlhý náhrdelník prstencovitého padáka, ktorý sa prudko zatrepotal. V tom zvuku bolo čosi nevysloviteľne pozemské – prvýkrát po toľkých mesiacoch som začul šum ozajstného vetra.

Všetko sa dialo veľmi rýchlo. Dovtedy som len vedel, že padám, teraz som to aj videl. Bielo-zelená šachovnica prudko rástla, už som zaregistroval, že je namaľovaná na podlhovastom, veľrybu pripomínajúcom a striebristo sa lesknúcom telese s ihlami radarových antén na stranách a s radom tmavších okenných otvorov – a že

ten kovový kolos nespočíva na povrchu planéty, ale visí nad ňou a na atramentovočierne pozadie vrhá svoj tieň, teda eliptickú a ešte tmavšiu škvrnu. Zároveň som uvidel dofialova sfarbenú hladinu oceánu, na ktorej bol badateľný slabý pohyb. Mraky orámované slabým šarlátom sa zrazu zdvihli, hnedooranžová obloha medzi nimi sa vzdialila a sploštila, všetko sa rozmazalo: dostal som sa do vývrvky. Skôr ako som sa stihol ozvať, krátky úder vrátil kontajner do zvislej polohy a v priestore sa až k zahmlenému obzoru ortuťovito zaleskol vlniaci sa oceán. Vibrujúce povrazy a prstence padáka sa zrazu odpojili a vietor ich unášal nad vlnami. Kontajner sa mäkko rozhýbal tým zvláštnym, spomaleným pohybom, ako to zvyčajne robil v umelom silovom poli, a sklízol dole. Ako posledné som si všimol mrežové letecké katapulty a dve zrkadlá sieťových rádioteleskopov, ktoré sa týčili do výšky azda niekoľkých poschodí. Kontajner niečo zastavilo. Ozval sa pri tom prenikavý zvuk ocele, pružne narážajúcej na oceľ. Niečo sa pod mnou otvorilo a kovová škrupina, v ktorej som vzpriamene trčal, skončila s pretiahnutým a namáhavým pozdychom svoju stoosemdesiat kilometrov dlhú cestu.

„Stanica Solaris. Nula a nula. Pristávanie ukončené. Prepínam,“ začul som mŕtvy hlas kontrolného zariadenia. Oboma rukami (na hrudi som cítil nevýrazný tlak a vnútornosti sa mi zrazu zdali na príťaž) som uchopil rukoväti priamo oproti ramenám a vypol kontakty. Rozsvietil sa zelený nápis ZEM a stena kontajnera sa otvorila: pneumatické lôžko ma jemne postrčilo do chrbta, takže som musel urobiť krok vpred, aby som nespadol na tvár.

S tichým zasyčaním, ktoré sa podobalo na rezignovaný povzdych, unikol zo závitov skafandra vzduch. Bol som voľný.

Stál som pod strieborným lievikom vysokým ako chrámová loď. Po stenách zbiehali smerom dole zväzky rôznofarebných trubíc a mizli v guľatých kanáloch. Otočil som sa. Ventiláčne šachty hučali a vysávali posledné zvyšky jedovatej planetárnej atmosféry, ktorá sem pri pristávaní prenikla. Kontajner v tvare cigary, prázdny ako dutá motýlia kukla, stál navrchu gule zapustenej do vyvýšenej kovovej plošiny. Jeho vonkajšie steny boli opálené do špinavej hnedej farby. Zostúpil som po malom, postupne sa zvažujúcom mostíku. O niečo ďalej bola na kovové pláty privarená vrstva drsnej plastickej hmoty. V miestach, kadiaľ po nej premávali vysoko zdvižené vozíky s raketami, bola zodratá až na holý kov. Kompresory ventilátora zrazu zmĺkli a zavládlo absolútne ticho. Trochu bezradne som sa rozhlíadol, čakal som totiž, že sa niekto objaví, ale stále nikto neprichádzal; len neónová šípka ukazovala smerom k nehučne bežiacemu pohyblivému chodníku. Vystúpil som naň. Strop haly splýval v nádhernej parabolickej krivke nadol a plynulo prechádzal do rúrovitej chodby. Vo výklenkoch tu ležalo množstvo tlakových fliaš, nádrží, prstencovitých padákov, debien, to všetko nahádzané akoby v rýchlosti, celkom bez ladu a skladu. Aj to ma zarazilo. Pohyblivý chodník sa končil na miestach, kde sa chodba rozširovala do okrúhlej haly - v nej vládol ešte väčší neporiadok. Pod hromadou plechových nádob sa roztekala mláka akejsi tekutiny a vzduch bol presýtený silným, nepríjemným

pachom. Stovky stôp zreteľne otláčené v tom lepkavom maze sa rozbiehali do všetkých strán. Medzi plechovými kanistrami sa povalovali pokrčené telegrafné pásky, roztrhané papiere a rôzne smeti, akoby ich sem niekto vymietol z kajút. A opäť sa rozsvietila zelená šípka; tenoraz ukazovala smerom k dverám v strede. Za nimi bola chodba taká úzka, že by sa v nej iba s ťažkosťami obišli dvaja ľudia. Svetlo sem vnikalo cez okná v strope so šošovkovitými sklami; okná smerovali priamo k oblohe. Ďalšie dvere pomaľované zeleno-bielou šachovnicou boli pootvorené. Vstúpil som dovnútra: v kajute v tvare poglobule sa nachádzalo jediné panoramatické okno; horela v ňom obloha potiahnutá hmlou. Pod ňou sa hlucho prevažovali počerné chrbtý vlň. Väčšina skriniek v stenách bola pootváraná, povalovali sa v nich prístroje, knihy, poháre so zaschnutými usadeninami, zaprášené termosky. Na špinavej podlahe stálo päť alebo šesť mechanických pohyblivých stolíkov, medzi nimi niekoľko čalúnených kresiel; to čalúnenie z nich bezmocne viselo, lebo z neho vypustili vzduch. Iba jedno z nich bolo nafúknuté, operadlo malo sklopné dozadu. Sedel v ňom drobný chudý muž s tvárou spálenou od slnka. Koža na nose a na lícných kostiach sa mu zlupovala po celých kusoch. Poznal som ho: bol to kybernetik Snaut, Gibarianov zástupca; svojho času uverejnil v solaristickom almanachu niekoľko pomerne originálnych článkov. Osobne som sa s ním ešte nestretol. Mal na sebe sieťovanú košeľu, cez ktorej očká sa kde-tu predierali šedivé chlpy, čo mu pokrývali hrud', a nohavice s množstvom vreciek, aké nosievajú montéri; kedysi mali zrejme bielu farbu, teraz však boli

na kolenách postriekané a na mnohých miestach prepálené chemikáliami. V ruke držal hrušku z plastickej hmoty, z akej sa pije na kozmických lodiach bez umelej gravitácie. Hľadel na mňa, akoby ho bolo oslepilo prudké svetlo. Hruška mu z voľných prstov vypadla a na podlahe niekoľkokrát poskočila ako lopta. Vytiekol z nej kúsok priezračnej tekutiny. Z tváre sa mu pomaly vytrácala všetka krv. Bol som príliš prekvapený, aby som sa ozval, a táto mlčanlivá scéna sa predlžovala, až kým jeho strach akýmsi nepochopiteľným spôsobom neprešiel aj na mňa. Urobil som krok jeho smerom. Skrčil sa v kresle.

„Snaut,“ zašepkal som.

Strhol sa, akoby doňho udrel blesk. Hľadel na mňa s neopísateľnou hrôzou a zachripel: „Nepoznám ťa, nepoznám ťa, čo chceš?“

Rozliata tekutina sa rýchlo vyparovala. Zacítil som zápach alkoholu. Pil? Bol opitý? Ale čoho sa tak bál? Ešte stále som stál uprostred kajuty. Kolená som mal mäkké a uši akoby zapchaté vatou. Tlaku podlahy na chodidlá som ešte stále celkom neveril. Za vypuklou okennou tabuľou sa jednotvárne pohyboval oceán. Snaut zo mňa nespúšťal krvavé oči. Strach mu z tváre mizol, ale nestratil sa z nej nevýslovný odpor.

„Čo ti je?“ opýtal som sa polohlasom. „Si chorý?“

„Robíš si obavy...“ povedal, akoby ma nepočul. „Aha. Budeš si robiť obavy, čo? Ale prečo o mňa? Nepoznám ťa.“

„Kde je Gibarian?“ opýtal som sa. Na sekundu mu to vyrazilo dych, oči mal opäť lesklé, čosi sa v nich rozho-relo a vzápätí zhaslo.

„Gi... giba...“ vykrikol. „Nie! Nie!!!“

Roztriasol sa od mĺkveho hlúpeho smiechu, ktorý náhle stíchol.

„Prišiel si za Gibarianom...?“ opýtal sa takmer pokojne. „Za Gibarianom? A čo s ním chceš urobiť?“

Hľadel na mňa, akoby sa ma zrazu prestal báť; v jeho slovách a ešte viac v tóne, ktorým ich vyslovil, bolo čosi nenávisťne urážlivé.

„Čo to táraš,“ vyjachtal som zmätene. „Kde je?“
Stípol od úžasu.

„Ty to nevieš?“

Je opitý, napadlo mi. Naliaty tak, že si neuvedomuje, čo sa okolo neho deje. Cítil som čoraz väčší hnev. Mal by som vlastne odísť, ale trpezlivosť ma prinútila zostať tu.

„Spamätaj sa!“ skríkol som. „Odkiaľ mám vedieť, kde je, keď som len pred chvíľou priletel! Čo sa to s tebou deje, Snaut!!!“

Čeľusť mu klesla. Opäť na chvíľu stratil dych, ale akosi inak, v očiach sa mu totiž objavil náhly záblesk. Roztrasenými rukami sa chytil operadla kresla a s ťažkosťami sa postavil, až mu zaprašťali kosti.

„Čo?“ povedal takmer triezvo. „Priletel si? A odkiaľ si to priletel?“

„Zo Zeme,“ odvetil som nahnevane. „Možno si o nej už počul. No skôr to vyzerá, že vlastne ani nie!“

„Zo Ze... Ach, nebesá... To si ty - Kelvin?!“

„Áno. Čo na mňa tak pozeráš? Čo je na tom také zvláštne?“

„Nič,“ povedal a rýchlo žmurkal. „Nič.“
Utreľ si čelo.

„Prepáč, Kelvin, to nič. Jednoducho si ma zaskočil, chápeš? Nečakal som ťa.“

„Ako to, že si ma nečakal? Správu ste predsa dostali už pred niekoľkými mesiacmi a Moddard ešte dnes z paluby Prometea posielal telegram...“

„Áno. Áno, samozrejme, len vidíš, panuje tu istý... zmätok.“

„To áno,“ odvetil som sucho. „Je ťažké nevšimnúť si to.“

Snaut si ma zo všetkých strán premeral, akoby kontroloval, ako vyzerá môj skafander, ten najbežnejší na svete, s množstvom hadíc a káblov na prsiach. Niekoľkokrát zakašľal. Dotkol sa kostnatého nosa.

„Nechceš sa náhodou okúpať? To ti urobí dobre – nech sa páči, modré dvere na opačnej strane.“

„Ďakujem. Plán stanice poznám.“

„A nie si hladný?“

„Nie. Kde je Gibarian?“

Prešiel k oknu, akoby moju otázku nepočul. Zo zadu vyzeral omnoho staršie: nakrátko pristrihnuté vlasy boli šedivé, slnkom spálený krk mal posiaty vráskami hlbokými ako sečné rany. Za oknom sa leskli rozložené chrbty vln, ktoré sa dvíhali a zas klesali tak pomaly, akoby oceán tuhol. Keď sa na to človek pozeral, mal pocit, že stanica sa nepozorovane zosúva nabok; akoby sa kĺzala po neviditeľnej základni. Potom nadobudla rovnováhu a rovnako lenivým pohybom sa posunula na druhú stranu. Zrejme to však bol len prelud. V údoliach medzi vlnami sa zhromažďovala hlienovitá pena krvavej farby; v okolí žalúdka som na chvíľu pocítil mdlobné zovretie. Strohy poriadok na

palube Prometea sa mi zrazu zdal nesmierne vzácny; bolo to ako niečo, čo som nenávratne stratil.

„Počuj...“ ozval sa nečakane Snaut, „chvíľu iba ja...“ Odvrátil sa. Nervózne zaťal ruky. „Musíš si vystačiť s mojou spoločnosťou. Zatiaľ. Volaj ma Krysa. Poznáš ma iba z fotografií, ale to nič, všetci ma tak oslovujú. Obávam sa, že s tým už nič neurobím. Ostatne, ak mal niekto rodičov s takými kozmickými ašpiráciami ako ja, potom Krysa znie aspoň ako-tak...“

„Kde je Gibarian?“ opýtal som sa odhodlane ešte raz. Zažmurkal.

„Mrzí ma, že som ťa takto privítal. To... nie je len moja vina. Úplne som zabudol, dialo sa tu toho veľa, vieš...“

„To je v poriadku,“ odvetil som. „Nechajme to tak. No a čo je teda s Gibarianom? Nie je na stanici? Odletel niekam?“

„Nie,“ odvetil. Hľadel do kúta, v ktorom bol zvinutý kábel. „Nikam neodletel. Ani neodletí. Veď práve preto... teda okrem iného...“

„Čo?“ opýtal som sa. Stále som mal trochu zaľahnuté v ušiach a zdalo sa mi, že horšie počujem.

„Čo to má znamenať? Kde je?“

„To predsa už vieš,“ povedal celkom iným tónom. Chladne mi hľadel do očí, až mi po chrbte prebehol mráz. Možno bol opitý, rozhodne však vedel, čo hovorí.

„Nestalo sa...?“

„Stalo.“

„Nehoda?“

Prikývol. Nielenže prítakával, on dokonca súhlasil s mojou reakciou.

„Kedy?“

„Dnes na úsvite.“

Bolo to zvláštne, ale nešokovalo ma to. Celá tá krátka výmena takmer jednoslabičných otázok a odpovedí ma svojou vecnosťou skôr upokojila. Mal som pocit, že konečne rozumiem jeho nepochopiteľnému správaniu.

„Ako?“

„Prezleč sa, vybav si svoje veci a vráť sa sem... o... povedzme o hodinu.“

Chvíľu som váhal.

„Dobre.“

„Počkaj,“ zvolal, keď som sa obracal k dverám. Venoval mi zvláštny pohľad. Bolo mi jasné, že v sebe ešte niečo drží.

„Boli sme traja a s tebou sme teraz zase traja. Poznáš Sartoria?“

„Ako teba, z fotografií.“

„Je v laboratóriu na poschodí a nemyslím si, že ho opustí skôr ako v noci, ale... v každom prípade ho spoznáš. Ak by si uvidel niekoho iného, rozumieš, nie mňa ani Sartoria, rozumieš, tak...“

„Čože?“

Nevedel som, či sa mi nesníva. Posadil sa do kresla; za sebou mal čierne vlny, ktoré sa v nízkom slnku krvavo leskli.

Zvesil hlavu tak ako na počiatku a pohol ňou niekam smerom k cievke so zvinutým káblom.

„Tak... nič nerob.“

„Koho tu už len môžem stretnúť? Ducha?!“ vybuchol som.

„Rozumiem. Myslíš si, že som sa zbláznil. Nie. Ne-zbláznil som sa. Nedokážem ti to inak povedať... zatiaľ. Koniec koncov, možno sa nič nestane. V každom prípade si to pamätaj. Varoval som ťa.“

„Pred čím? O čom to táraš?!“

„Ovládaj sa,“ trval tvrdohlavo na svojom.

„Správaj sa, ako keby... buď pripravený na všetko. Viem, že sa to nedá. Aj tak to skús. To je moja jediná rada. Inú nemám.“

„Ale ČO uvidím?!“ Takmer som kričal. Keď som videl, ako tam s pohľadom upretým do kúta a tvárou utrápenou, spálenou od slnka len tak sedí a s viditeľnými ťažkosťami zo seba dostáva jednotlivé slová, len s námahou som sa zdržal, aby som ho nezdrapil za plecía a poriadne ním nezatriasol.

„Neviem. Istým spôsobom to závisí od teba.“

„Halucinácie?“

„Nie. Je to - reálne. Ne... neútoč. Pamätaj na to.“

„Čo to hovoríš?“ ozval som sa hlasom, ktorý mi nepatril.

„Nie sme na Zemi.“

„Polytherie? Ale veď tie sa predsa ľuďom vôbec nepodobajú,“ zvolal som.

Netušil som, čo robiť, aby som ho prebudil z tohto stavu: rozprával predsa nezmysly, z ktorých mrzla krv v žilách.

„Veď práve preto je to také strašné,“ hlesol. „Pamätaj: maj sa na pozore!“

„Čo sa stalo s Gibarianom?“

Neodpovedal.

„Čo robí Sartorius?“

„Príď o hodinu.“

Obrátil som sa a odišiel som. Keď som otváral dvere, ešte raz som sa naňho pozrel. Sedel s tvárou v dlaniach, malý, zhrbený, v špinavých nohaviciach. Až teraz som si všimol, že na hánkach oboch rúk má zaschnutú krv.

SOLARISTI

Rúrkovitá chodba bola prázdna. Chvíľu som stál pred zatvorenými dverami a načúval. Steny museli byť tenké; zachytil som totiž, ako vonku kvíli vietor. Na dverách som si všimol nedbalo a nakrivo prilepenú obdĺžnikovú nálepku, na ktorej bolo ceruzkou načmárané: „Človek“. Hľadel som na to sotva čitateľné slovo. Na chvíľu sa ma zmocnila chuť vrátiť sa k Snautovi, ale pochopil som, že to nie je možné.

Jeho šialené varovanie mi ešte stále znelo v ušiach. Pohol som sa a plecia mi klesli pod neznesiteľnou ťarchou skafandra. Potichu, ako keby som sa podvedome skrýval pred neviditeľným pozorovateľom, som sa vrátil do okrúhlej miestnosti s piatimi dverami. Nachádzali sa na nich menovky: Dr. Gibarian, Dr. Snaut, Dr. Sartorius. Štvrté boli bez označenia. Zaváhal som, potom som jemne stlačil kľučku a otvoril ich. Pri vchádzaní dovnútra som mal pocit hraničiaci s istotou, že tam niekto je. Vstúpil som.

Miestnosť bola prázdna. Rovnaké, len o niečo menšie vypuklé okno s výhľadom na oceán, ktorý sa tu - proti slnku - leskol mastne, akoby z vln stekal červený olej. Celá izba, ktorá sa podobala lodnej kajute, bola zaliata jeho šarlátovým odleskom. Na jednej strane